

Lahta lešknaene.

Aastal 1724 Marti kuul olli ilmoke külüm ja uddune ning Ladoga*) järwe ümberkaudsed rannamehhed kulutasid kanget tormi peäle tullemas ollewad. Üks priist noor laewamees astus emmaga omma sauna urtsikust wälja. Wata, armas Tehwan, ütles emma, mis karwa järw on, ja kuida ta kurja ilma ähwardab. Kui mind armastad, ja tanna koio; mingo laewoke ilma sinnota, kus tahhab; se olleks sul liig julgus ollewad, kui usaldaksid nisugguse ilmaga merrele minna. Agga poeg kostis: Emmake! sa olled wägga arra werrega, ma ollen kül jo kurjema ilmaga merre peäl olnud; laewoke on jo rannas walmis, mul on ka seäl pool järwe teggemist, ei ma woi mahhajada. Laewameeste kartmatta meel emmagi süddant jälle finnitäs, et omma poega ennam ei keland, waid tedda wägga armsaste Jummalaga jättis. Agga peagi langes kartus ja hirm ueste temma peäle. Sest tuul läks ikka kangemaks, ja weewood langesid kui kõrged mäed laewokesse taggaotsa peäle, et keif, kes seäl peäl ollid, ühtepuhko wet piddiwad wäljalopima. Wimaks kippar, kui näggi et eddasi ei

*) Ladoga järw on kaunis suur, mouni pennikoormi Peterbuuri lähinast ärra, ja jookseb Njewa jõggi temmast wälja Peterbuuri lähinast läbbi, Some merre kaela sisse.

sündinud souda, käskis laewokest koio pole ümberpöörda; agga ümberkallates aias ta ühhe leedselja peäle finni. Keikide käed ollid kül lifumas tedda lahtipeästma, agga se ei moõdud suggugi. Mitto laewameest ja neid, kes ollid laewa peäl, hakkasid jo meelt ärraheitma, kui sure rõmoga näggiwad, et üks surem laew, mis seält mitte kangel ärra olli, nende hädda olli tähhelepannud, ja neile ühhe padi appi satis. Abbi olli ka kibbedaste tarwis. Se weike laewoke olli wet täis, et kül nouti sedda weest tühhendada; muist laewalissed ollid joobnud, muist otsekui seggased arrust, nenda et kipparil abbimehhi ei olnud, leedselja peält laewa lahti peästa, muud kui Tehwan ja kaks madrosi.

Se iggatsatud paat olli kül appi joudnud; agga temma madrosid kartsid wägga liggi aiades, nenda et nende abbist suggu asja ei olnud, ja laewameeste lotus lõppekorral olli. Agga niüd lasti sest suremast laewast üks teine paat wette, ja se joudis, mehise soudmissse warral, weel parrajal aial liggi. Selle padi madrosid, neid esimesesi nende kartusse ja holetusse parrast augutades, hakkasid kohhe tõle, ja üks kanna, pitt laewamees hüdis: poisid, seie! käige minno järrel. Issse heitis kohhe ommad peälmissed rided seljast ärra, kargas wette ja kõndis leedselja pole. Teised tullid rutto temma järrel; keif hakkasid ühhe nou ja jouga tõle ning peagi olli